

ning var et Spil, men efterat den staaer i Loben, bliver Lobtrækningen til det, den virkelig er, nemlig blot en Omordning indbyrdes imellem dem, der skulle høre Tjeneste, om den Orden, i hvilken de skulle høre den; med en saadan indbyrdes Omordning har Militairvesenet ikke det Allermindste at bestille; den ligger indenfor Befolkningens eget Omraade; dersom de unge Mænd, der staae for Udskrivning, udenfor villes enes om, i hvilken Nummerfølge de villes træde frem og melde sig til Udskrivning, da kan Ingen paatvinge dem Lobtrækningen; dersom de komme ind til Udskrivningsbordet og sige: Her er vi 1, 2, 3, 4, 50 til 100; som villes udskrives i den og den Nummerfølge, saa kan Ingen hindre dem deri; thi de stille sig frit villigt og sige: Jeg er Nr. 1, jeg er Nr. 2, jeg er Nr. 3 osv.; og vi høre ikke ind under § 5. — De unge Mænd, som have denne Ret, vil man nægte den og flyder sig ind under de allerforunderligste Paastub. Jeg vil et Dieblisk henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa den eneste Begrænsning, som Lovet i denne Henseende har; den findes i § 5 og lyder saaledes: „Alle de, som here dømt paa Eren eller have lidt Straf af offentlig Arbejde, villes, som uærbidige til at tjene i Hæren eller ved Søværnet, være: at udelukke af samme.“ Her staaer altsaa, at Enhver, der er dømt til offentlig Arbejde, selv den allerværeste Grad deraf, er udelukket; — hvad nu dem angaaer, der deeltage i Lobtrækningen, da maa man vel lægge Mærke til, at her hovedsagelig er Spørgsmaal om unge Mennesker paa 22 å 23 Aar, og af dem vil man nu udpege saadanne, som maaftes i deres tidligste Aar have gjort sig skyldige i en ubetydelig Feil, men som dog er af den Bestaafenhed, at den efter den almindelige Ansigelse kaster en Skygge paa deres Liv, dem vil man udpege, idet man ikke vil tillade Broder at bytte med Broder, men en saadan Ret for den Enkelte burde ikke kunne nægtes. Idet jeg nævner dette, skal jeg tillade mig at oplæse en anden Lovbestemmelse, som svarer til det her omhandlede Forhold. § 2 i Næringsloven af 1857, som omhandler Betingelserne for Meddelelse af Børgerstab og Næringsbeviis, hedder det: „Til at vinde Børgerstab eller Næringsbeviis udtræves: 1, at den

Bagjelvende er fuldmyndig; 2, at hans Bofikke er under Opbud eller Fallitbehandling; 3, at han ikke ved Dom er funden skyldig til Straf paa Eren eller offentligt Arbejde, eller er under Tiltale for en Forbrydelse, der kan medføre saadan Straf.“ — Herefter er altsaa Meddelelsen af Næringsbeviis til en Mænd indskrænket derved, at han ikke er dømt til Straf paa Eren eller offentligt Arbejde eller er under Tiltale for en Forbrydelse, der kan medføre en saadan Straf; man sees altsaa, at en Mænd, der søger Børgerstab eller Næringsbeviis, er færre Indskrænkninger underkastet end den Udskrivningspligtige; saa at den, som ved Udskrivningsbordet forkaestes som Bytningsmand, strax kan gaae hen og løse et Næringsbeviis og drive den største Børgerlige Næring; han kan altsaa, naar han er afviist som Bytningsmand, i sit 25de Aar — man kan jo forudsætte, at han har udsat sin Tjeneste til det 25de Aar — gaae hen og løse sit Børgerbrev, gaae paa Børsen, kort sagt, optræde i flere af de betydeligste Stillinger, men bytte som Nefrut med sin egen Broder, som ikke er stærk nok til at gaae i Krig; det tør han ikke. Det er dette, man holder fast paa ved den foreslaaede Bestemmelse; man nægter Frivilligheden sin Ret, man betragter Lobtrækningen som et Spil, og man sætter saadanne indskrænkende Betingelser derfor, at vi selv i det Børgerlige Livs Stillinger daglig leve sammen med Mennesker, som have ligesaa stor og større Mafel paa sig. Tæl efter, hvor stort et Antal det er, her er Spørgsmaal om, thi nu skal jeg gaae ind paa denne Ret, som man siger man har til, at der i den Deel af Befolkningen, som man faaer til Hæren, skal være et vist Forhold mellem de mindre Skikkelige og de Skikkeligste; tæl efter, hvor stort det hele Tal er, hvorefter det kan være Spørgsmaal, og see efter, hvad det kan være for Forseelser, der kunne gjøre en Mænd uskikket til paa den Maade maaftes lidt efter lidt at komme i en hæderligere Stilling. Lad et stakkels Barn, neppe voksen, begaae et Tyveri, lad os sige det ligefrem, men som Enhver kalder en Bagatel; lad ham modtage sin Straf derfor, saa skal han ikke, naar han er bleven 22—23 Aar gammel, kunne erhverve sig en hæderlig Stilling ved at tjene i Hæren og derved, ved